

АНРИ ТРОАЯ ГАДАТЕЛЯТ

Превод от френски: [Неизвестен], 2002

chitanka.info

Не бях го виждал преди това. Не знаех нищо за живота му. Представата ми за него беше от изявите в печата и това беше напълно достатъчно, за да му се възхищавам. Като постоянен читател на местния вестник очаквах с нетърпение съботния брой, където на първа страница беше изписано: „Днес — Адриен Лакел“.

Лакел започна незабележимо. Не може да не предизвиква усмивка фактът, че този човек, чиято слава днес е на върха, започна с публикуването на данни за промените в състава на населението през изминалата седмица. Украсени със скобички и звездички, те се появяваха в няколко колонки. Левите бяха за видовете смърт: самоубийства, убийства, от старост, от болест и прочие. Десните бяха озаглавени: пол, местожителство, възраст, националност...

Веднъж на господин Лакел обаче му хрумна да прибави и кратък списък с прогнози за следващата седмица. Отдолу, разбира се, беше изписано: „редакцията не носи отговорност“.

Читателите изпаднаха в паника. По-хазартните започнаха да залагат „за“ и „против“ Лакел. Опитваха се да го обвинят в неточност. Но Лакел не грешеше. Предсказанията му съвпадаха с официалната статистика с точност до труп. Сякаш в началото на всяка седмица той издаваше строга заповед на съдбата. Скоро дори престана да предупреждава, че не поема отговорност: пишеше кратко и ясно: „Според моите изчисления през първата седмица на април ще умрат...“ И броя.

Помня онази събота, когато прогнозата за броя на покойниците за седмицата (обикновено между 115 и 150 души) неочаквано подскочи на 201. Господи, каква паника! Никой не събираше смелост да излезе по улиците след осем. Родителите не пускаха децата си навън. Кметството постави по един полицаи на всеки ъгъл. Всички се успокояваха с мисълта, че има грешка или в изчисленията, или при набора.

Събота сутрин усъвършенстваните тотализатори сочеха обичайната цифра — 125.

„Повярвайте ми, такава разлика не можеш да стопиш за няколко часа!“ — пенеше се господин Велор от погребалното бюро.

Същата вечер в 23:45 часа бързият влак дерайлира и... 76 загинали!

Лакел стана знаменитост. Възхищаваха му се и се страхуваха от него. Неясният инстинкт за самозапазване тласкаше хората да търсят неговото благоволение. Когато един голям парижки всекидневник го покани за сътрудник и той отказа, всички изпаднаха във възторг. Устроиха пищен коктейл, на който аз най-после имах щастието да го видя.

Беше бледен, с тесни рамене и боязливи жестове. Лицето му подсказваше за дълги бдения под светлината на нощна лампа. Черните му очи сякаш витаеха в друг свят. Излъчваше някакво смътно, но респектиращо обаяние. На тържественото слово в негова чест отговори късо и ясно, скривайки се зад някакви напълно непознати нам имена и закони.

— Не съм гадател. Използвам познати на науката правила...
Правя съответните изводи... Всеки на моето място...

Дали му бяха споменавали за моето увлечение по неговите трудове? Дали бе забелязал с какво почитание поглъщах всяка, негова дума? Не знам, но към края на вечерта лично дойде при мен.

— Правите впечатление на порядъчен млад човек.

— Старая се — казах и поруменях.

— Увличате се от статистика ли? Велика наука. Слава Богу, вече прескочи примитивния етап на емпиризма. Сега работя над труд по прогнозираща статистика. Защо не ми дойдете на гости между седем и половина и осем утре вечер?

— Но, маестро, вие изобщо не ме познавате.

— Аз ви прогнозирам.

Радостта, гордостта и объркването ми попречиха да благодаря подобаващо.

Лакел живееше скромно като отшелник в малък апартамент на една от най-безлюдните улици. Прие ме в кабинета си, отрупан с книги и папки. По стените имаше чертежи с водни бои: кривите на смъртността, синусоидите на раждаемостта, зигзагите на браковете, а в нишата — объркана черна таблица с всички математически операции плюс уравнения от висока степен.

— Вие сте в лабораторията! — произнесе тържествено Лакел, подавайки ми изцапана с тебешир длан.

Завидях му: да живееш сред такива вълнуващи символи на човешката съдба! Давайки простор на въображението си, аз си

представих как Смъртта идва тук и леко коригира онази дебела черна линия... Стари епидемии увеличаваха повърхността на жълтеникав квадрат, а кривите на изчезналите безследно някак се натискаха една върху друга...

— Седнете, приятелю. Ще направя чай.

Вече не помня за какво размишлявахме нея вечер. Но и сега сякаш го виждам как в халат с тютюнев цвят и широки ръкави ръкомаха към чертежите на стената.

— Всичко е тук! И се свежда до едно. Както например внимателно и грижовно трябва да поправиш всяко листенце на повехнала японска роза.

— Не се ли страхувате от подражатели?

— Ако просто вървят по стъпките ми, само ще докажат бездарието си. Ако продължат нататък, ще им бъде благодарен.

След време друг вестник разкри същата рубрика, под таблиците стоеше подпис „Фортиш“. Срегнах се с този глупчо с розово гладко лице — нито по външен вид, нито по природа не ставаше за работата, за която се бе захванал. Въпреки това двубоят Лакел — Фортиш възбуди града. Жителите се разделиха на два лагера, всеки от съперниците имаше свои привърженици. Дори по стените на градските тоалетни се появиха надписи: „Лакел е свиня“, „Фортиш — на сапун“.

Скоро Фортиш трябваше да се признае за победен. Лакел беше винаги абсолютно точен, Фортиш — никога. На среща с журналисти обаче Фортиш подхвърли:

— Нищо чудно, че винаги познава: той ги доубива!

Подхванаха ужасната фраза. Уж в началото като шега, но постепенно внушението си каза своето. Дори приятелите на Лакел започнаха да проявяват съмнение.

— Не искате да кажете, че вярвате на тази клевета, нали? — попитах един от тях.

— Не... не, разбира се... Но съгласете се — някак странно е, че в прогнозите на Лакел нито веднъж не се появи грешка. Странно и тревожно! Ако поне веднъж беше сгрешил, поне веднъж... Но тази убийствена точност е подозрителна... Е, естествено, не го прави с двете си ръце. Говори се, че има специална организация от злосторници, които вършат нужното — доубиват, както каза Фортиш!

Бях изумен. Чувствах как около моя приятел постепенно се сгъстява тежката атмосфера на подозрението, страха, спотаената омраза — сякаш той наистина бе виновен за всяка предварително обявена смърт.

Веднъж чух на площад Дерулед жена да казва на плачещата си дъщеричка:

— Ако не слушаш, господин Лакел ще те запише в своя списък.

Това е популярността — само за два месеца този човек се превърна от идол в чудовище. Съседите му започнаха да напускат домовете си, сякаш бягайки от проказа. На долната врата се появиха надписи „Убиец“, „Снабдител на дявола“ и други подобни.

Това вече беше прекалено! Трябваше да го посетя. Когато влязох, ровеше в огромен куп писма.

— Не разбират какво вършат — промълви той.

— Разбират или не, не бива да продължава така! Трябва да се прекърши мълвата, да се върне доброто ви име...

Той нехайно вдигна рамене.

— Не зная как.

— Няма нищо по-просто: трябва веднъж да сгрешите в прогнозите си! Вашата смайваща точност — ето какво ги смущава. Една грешка ще върне авторитета ви.

Лакел вдигна очи към тавана, разтвори ръце и рече:

— Аз не мога да сгреша.

— Как така не можете?! Другата седмица вместо да направите точна прогноза, пишете първото число, което ви хрумне...

— Точно толкова ще бъдат постигнати от съдбата.

— !!!

Вкамених се от думите на Лакел. Очите му блестяха, устните му трепереха от вълнение.

— Нима си въобразявате, че не съм се опитвал да греша? — каза с гробовен глас. — Но пак се оказвах прав! Винаги се оказвах прав! Боже мой, сбъдва се дори най-неправдоподобното число. Сполуката ме преследва неумолимо! Вече не мога да избягам от своите способности, от своя успех. Аз съм пленник на собственото си могъщество. Аз не предсказвам, аз издавам заповеди. Сега осъзнахте ли ужаса на моето положение?

Той рухна на стола и захлупи лице с кльощавите си длани.

— Как бих искал да съм слаб и некадърен — изстена Лакел. — Да се избавя от това свое злощастно ясновидство... Да стана най-обикновен човек...

Свечеряваше се. Графиките на стените приличаха на чудовищни лица, прободени от виолетови колони с цифри. На черната дъска плюсовете се скупчваха като кръстове в миниатюрно гробище. В мен се пробуди необяснима тревога.

— Изход все пак трябва да се намери — казах. — Не искате ли... Хайде следващата седмица да публикуваме числото, което ще ви посоча аз. Все пак дяволското проклятие не се простира и над мен, нали така? Аз непременно ще сбъркам.

— Знае ли човек...

— Нищо не струва да опитаме.

Той се усмихна тъжно.

— Кажете го.

— Да речем, сто и осемнайсет.

Той само мрачно поклати глава.

Срокът изтичаше следващата събота в полунощ. Него ден бях в редакцията и тотализаторът на всеки час показваше броя на смъртните случаи: 114... 115... Бях вперил очи в непреклонния циферблат и сърцето ми се пръскаше от напрежение. Това надбягване между покойници беше залогът за авторитета и бъдещето на Лакел.

Към единайсет бяха вече 116. Колега рече:

— Нима за един час ще умрат още двама?

— Старата маймуна Лакел пак ще познае, ще видиш! — подхвърли друг.

Не можех повече да понасям този страшен хазарт и вече си тръгнах, когато някой изкрещя:

— Сто и седемнайсет!

С подкосени крака и дишайки на пресекулки, се облегнах до стената и си повтарях: „Дано никой не умре до дванайсет! Дано никой не умре...“

Точно в дванайсет без пет тотализаторът все още показваше 117. Грабнах шлифера си и хукнах към дома на Лакел. Точно пред вратата му срещнах Фортиш, който беше дошъл да злорадства.

— Видя ли — сбърка! — усмихна се негодникът.

— Да — отвърнах.

Изкачихме стъпалата. Апартаментът беше отворен. Часовникът на камината сочеше точно полунощ. Тотализаторът в ъгъла бе спрял на 117.

В тишината се бе притаила някаква заплаха. Тогава чухме изстрел. Хукнахме към спалнята.

Лакел се бе проснал напреки на леглото. До дясната му длан лежеше пистолет.

Издание: Списание „Зона F“, бр.3/2002

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.